

избѣгаха презъ Албания на Адриатическо море. Тамъ дойдоха италиански кораби и ги отнесоха на островъ Корфу, гдето ги спасиха отъ гладъ и студъ.

Друга българска войска навлѣзе въ Македония, победи тамъ сръбскитѣ войски и отблъсна френскитѣ, що идѣха отъ Солунъ да помогнатъ на сърбитѣ.

Така на 29 ноемврий цѣла Македония бѣ освободена отъ сърбитѣ и заета отъ българската войска. Въ боеветѣ помагаше една македонска дивизия, въ която взеха участие всички македонски юнаци и войводи.

Три години българскитѣ войски пазиа Македония. Народътъ се радваше и веселѣше. Но войната се продължи. Намѣси се и Румъния противъ Австро-Унгария. Тогава българската войска, съ помощта на малко германска и турска настѣпи, подъ командата на генералъ Тошевъ въ Добруджа (1916 г.), превзе крепоститѣ Тутраканъ и Силистра, градоветѣ Добричъ, Кюстенджа и Тулча и засвои цѣлата земя до Дунавскитѣ устия. Софийската дивизия мина Дунава и покрай Букурещъ стигна чакъ до Русия на р. Серетъ.

Тогава силата на българската войска бѣше на върха по своето могъщество и слава. Българското име се прочу по цѣлъ свѣтъ. Откъмъ Солунъ нападаха къмъ Македония френци, англичани, италиянци, сърби, гърци, руси, чернокожи и пѣстрокожи. Българскиятъ войникъ не отстъпи отъ границата нито крачка.

Войната още продължи. Намѣси се Америка противъ Германия. Тя докара много кораби съ войски, танкове, топове. Храната се свърши, и Германия отпадна. Заедно съ нея умалѣха Австро-Унгария, България и Турция. Българската храбра войско пазѣше позицията къмъ Солунъ три години сама срещу 6—7 народи. Най-сетне поради липса на дрехи и храна, тя се умори.

Българското правителство поиска миръ. Миръ поискаха Германия, Австро-Унгария и Турция.

При Парижъ, въ предградието Ньойи, се свърза миръ.